

Ökumenikus rózsafüzér

+ + + Az egyház egységéért + + +

HÉT IMÁDSÁG AZ EGYHÁZ EGYSÉGÉÉRT

„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő beszédükre hisznek bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, Atyám, mint te énbennem, és én tebenned, ők pedig mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jézus, 30 körül, Jn 17:20-21, RKB¹)

„Tied a dicsőség örökké! Emlékezzél meg, Urunk, egyházadról! Szabadítsd meg minden gonosztól, tedd tökéletessé szeretetben. Gyűjtsd egybe a neked szentelteket a négy világtájról a te országodba, amelyet nekik készítettél. Mert tied az erő és a dicsőség örökké. Jöjjön el a kegyelem, és múljék el a világ! Hozsánna Dávid Istenének! Jöjj, Uram, Jézus!” (Didakhé, 100-150 körül)

„Jézus Krisztus! Te azért könyörögtél mennyei Atyádhoz, hogy mindazok, akik hisznek benned, egyek legyenek, amiként te is egy vagy Atyáddal. Kérünk téged: gyűjtsd össze mindazokat, akik vallják a te nevedet, és bizonyosságot tesznek rólad szóval és cselekedettel. Egyesíts minket imádásodban és dicsőítésedben. Tégy minket a szenvedők barátaivá. Segíts minket, hogy megbocsássunk az ellenünk vétőknek. Add meg mindnyájunknak Lelked egységét a békesség közösségében.” (Aranyszájú Szent János, 354-407)

„Urunk, Jézus Krisztus, járj közben népedért! Te váltottál meg bennünket. Tarts meg minket az igaz keresztény hitben! Meghitt szavaddal, a Szentírásban adott isteni igéddel hívd ismét egybe nevednek egymástól messzire távolodott megvallóit.” (Albrecht Dürer, 1471-1528)

„Isten, Jézus Krisztus Urunk Atyja! Egyetlen Megváltónk! Békefejedelem! Kegyelmet adj nekünk, hogy megszívleljük szétszakadozottságunk nagy veszélyeit. Söpörj el minden gyűlöletet, minden előítéletet és mindazt, ami akadályoz minket az igazi egyetértésben, hogy amiképpen egy test és egy Lélek van, és elhívásunk egy reménysége, egy Úr, egy hit, egy keresztség, egy Isten, aki mindnyájunknak Atyja, úgy mi is ezután egy szív és egy lélek legyünk, egybekötve az igazság és a békesség, a hit és a szeretet szent kötelékével, és téged egy lélekkel és egy ajakkal dicsérjünk Jézus Krisztus által.” (Book of Common Prayer, anglikán imakönyv, 1662)

„Élő Isten! Jöjj, tedd lelkünket Lelked templomává! Kereszteld meg tűzzel egész egyházadat, hogy megszünjön benne minden megosztás, és úgy jelenjék meg a világ előtt, mint igazságod oszlopa és alapja. Add mindnyájunknak Szentlelked gyümölcseként a testvéri szeretetet, az örömet, a békét, a türelmet, a jóakaratot, a hűséget. Szentlelked szóljon szolgálóid ajkával, amikor igédet hirdetik itt és mindenütt... Teremts Lelked erejével egyetértést.” (Taizé-i imádság)

„Hallgass meg minket, Urunk, és mutasd meg nekünk egykori könyörületeséged teljességét. Vess véget az egyház megosztottságának Szentlelked hatalmas eljövételével, adj új szépséget Krisztus menyasszonyának, és ajándékozd meg

¹ RKB – Revideált Károli Biblia, Veritas, Budapest, 2011

kegyelmesen békességeddel és szeretetteddel, hogy az egyház mint a népek között felállított jel, fényesebben tündököljön, és a világ a te Lelked megvilágosítása által eljusson abba a Krisztusba vetett hitre, akit te küldtél el. Ajándékozz meg mindnyájunkat, akik a világosság fiai lettünk, hogy már előre ízlelgetve az örök élet javait, egy szájjal és egy szívvel dicsőíthessük a te kimondhatatlan nevedet: Atya, Fiú, Szentlélek, most és mindenkor az örökkévalóságban. Ámen.” (Imádság egy ökumenikus istentiszteleten, Róma, 1967)

+ + +

*Valahányszor csak imádkozzák az ökumenikus rózsafüzért,
szolgálja Isten széttöredezett Egyházának egységét és harmóniáját!*

+ + +

I. BEVEZETŐ SZAKASZ

0. KERESZTVETÉS

+ Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, ámen.

Az ökumenikus rózsafüzér kereszttel kezdődik, mely kifejezi a hívők hitét Krisztus megváltó munkájában, cselekedetünket Istennek ajánlja, és arra emlékeztet, hogy fel kell vennünk a magunk kereszttjét, hogy így kövessük Jézust (vö.: Mt 16:24, Lk 9:59).

1. APOSTOLI HITVALLÁS

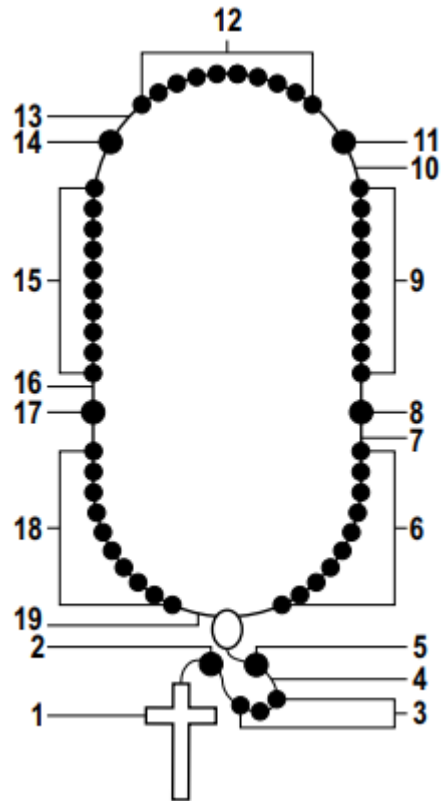
A keresztre elmondjuk az apostoli hitvallást:

Hiszek Egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek Teremtőjében. És Jézus Krisztusban, az Ő egyszülött Fiában, a mi Urunkban; aki fogantatott Szentlélektől, született Szűz Máriától; szenvedett Poncius Pilátus alatt; megfeszítették, meghalt és eltemették. Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül; fölment a mennybe, ott ül a mindenható Atyaisten jobbján; onnan jön el ítélni élőket és holtakat. Hiszek Szentlélekben. Hiszem az egyetemes Anyaszentegyházat; a szentek közösségét, a bűnök bocsánatát; a test feltámadását és az örök életet. Ámen.

2. AZ ÚR IMÁDSÁGA

Az első nagy szemre elimádkozzuk a Miatyánkot, amelyre Jézus Krisztus tanította meg a követőit (Mt 6:9-13, Lk 11:1-4).

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved; jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma; és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól! (Mert tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké.) Ámen.

3. BEVEZETŐ TITKOK

„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” – 1Kor 13:13, MBT²

A következő három kis szemre elmondunk egy-egy Jézus-imát (*Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön!*) kiegészítve a bevezető titkokkal:

1. *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön, és növeld a hitünket!* („Az apostolok így szóltak az Úrhoz: Növeld a hitünket!” – Lk 17:5)

2. *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön, és erősítsd a reményünket!* („A reménység Istene pedig töltsön be titeket a hitben teljes örömmel és békességgel, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által.” – Róm 15:13, „De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik.” – Zsid 6:11)

3. *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön, és tökéletesítsd a szeretetünket!* („Végül, testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljete békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.” – 2Kor 13:11, „...aki pedig megtartja az ő igéjét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk... Istent soha senki sem látta: ha szeretjük egymást, Isten lakik bennünk, és az ő szeretete lett teljessé bennünk.” – 1Jn 2:5, 4:12)

4. A SZENTHÁROMSÁG MAGASZTALÁSA

A három Jézus-ima után elmondjuk a Kis doxológiát (*Dicsőség...*) és a Trisziagiont (*Szent Isten...*). Erre sem itt, sem a rózsafüzér többi részében nincs külön szem.

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.

Szent Isten, Szent Erős, Szent Halhatatlan, irgalmazz nekünk!

5. AZ ÚR IMÁDSÁGA

A bevezető szakasz utolsó nagy szemére ismét elmondunk egy Miatyánkot.

+ + +

² MBT – Új fordítás, Magyar Bibliatársulat, Budapest, 1990. (Ez és minden további bibliai idézet.)

II. A TIZEDEK

Az ökumenikus rózsafüzér gerincét a **Jézus-imák** megfelelő számú ismétlése adja. Amennyiben az imádkozáshoz **rózsafüzért**³ használunk, tízszer ismétljük el a Jézus-imát. Ha pedig **csotkit**,⁴ akkor harmincháromszor (Jézus földi élete éveinek megfelelően).

Minden egyes tized elimádkozása után elmondjuk a Kis doxológiát (*Dicsőség...*) és a Triságiont (*Szent Isten...*), melyre nincs külön szem. A következő tizedet pedig az Úr imádsága (*Miatyánk...*) vezeti be.

A Jézus-imák az egyes tizedeknek és a napnak megfelelő titokkal egészülnek ki, melyet a következő módon olvastunk bele az imába: ***Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a Szentlélektől megfogantál, könyörülj rajtam, bűnösön!***

Az egyes tizedek imádkozása előtt az éppen aktuális titkot gondoljuk át, elmélkedjünk rajta, esetlegesen olvassuk el a hozzá tartozó bibliai szakaszt. Így elkerülhetjük, hogy az imák ismétlése rutinná váljon, és megteremtjük a valódi szemlélődés (kontempláció) lehetőségét.

1. ÖRVENDETES TITKOK

1. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a Szentlélektől megfogantál, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuélnak neveznek – ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mt 1:20-23)

„A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. Az angyal

³ A **rózsafüzér** egy többnyire zsinórra fűzött fagolyókból vagy gyöngyökből álló, a két végén összekapcsolt lánc, amelyen a szemek a következő megosztásban találhatóak: egymás mellett szorosan 10 kis szem, majd egy távolabb lévő vagy nagy szem. Ezt úgy hívják, hogy egy tized. A teljes rózsafüzér 5 ilyen tizedből áll. Az összekapcsolt lánchoz egy kis bevezető szakasz kapcsolódik. E bevezető szakasz első eleme a kereszt, ezt egy nagy szem követi, majd 3 kicsi, végül megint egy nagy szem. Léteznek mindössze 10+1 szemből álló láncok, ill. 10 kicsi és egy nagy „szemet” (néha keresztet) tartalmazó, ún. rózsafüzér-gyűrűk is. (Forrás: <https://hu.wikipedia.org/wiki/Rózsafüzér>)

⁴ A **csotki** a Jézus-ima recitálásához segítségül szolgáló imafüzér, görög megfelelője komboskhini. A csotkit általában - eltérően a katolikus rózsafüzértől - fonalból csomózzák. A csomók száma változó; lehet 33 (Jézus földi éveinek száma), de létezik 50 és 100, sőt 300 szemes is. (Forrás: <http://www.chotki.hu/cikkek/a-chotki.html>)

belépve hozzá így szólt: Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van! Mária megdöbbsent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. Az angyal ezt mondta neki: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevez Jézusnak. Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége. Mária megkérdezte az angyalt: Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek? Az angyal így válaszolt neki: A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert az Istennek semmi sem lehetetlen. Ekkor így szólt Mária: Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint! S ekkor eltávozott tőle az angyal.” (Lk 1:26-38)

2. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, akit Szűz Mária a méhében hordozott, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, és hangos szóval kiáltotta: Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki. Mária pedig ezt mondta: Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké. Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.” (Lk 1:39-56)

3. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki Szűz Máriától a világra megszületett, könyörülj rajtam, bűnösön!

„És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr

Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát. Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr. Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik. (Lk 2:6-20)

4. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, akit a Templomban bemutattak, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint meg van írva az Úr törvényében, hogy minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék; és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: "egy pár gerlicét vagy két galambfiókát. Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek. Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon, Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, – a te lelkedet is éles kard járja majd át –, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata. Volt ott egy prófétanő is, Anna, Fánuel leánya, Ásér törzséből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után, és már nyolcvannégy éve özvegyasszony volt. Nem távozott el a templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal. Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását. Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názáretbe.” (Lk 2:21-39)

5. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a Templomban az Atya dolgaival volt elfoglalva, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. Miután pedig elteltek az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. Mivel azt hitték, hogy az útitársaik körében van, elmentek egy napi járóföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá: Gyermekelem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én nagy bánattal kerestünk téged. Mire ő így válaszolt: Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem? Ők azonban a nekik adott választ nem értették.” (Lk 2:41-50)

2. A VILÁGOSSÁG TITKAI

1. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a Jordán vizében megkeresztelkedél, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Akkor eljött Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy keresztelje meg őt. János azonban megpróbálta visszatartani őt, és ezt mondta: Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám? Jézus így válaszolt: Engedj most, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot. Akkor engedett neki. Amikor pedig Jézus megkeresztelkedett, azonnal kijött a vízből, és íme, megnyílt a menny, és látta, hogy Isten Lelke galamb formájában aláereszkedik, és őreá száll. És hang hallatszott a mennyből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.” (Mt 3:13-17)

„Történt pedig azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és megkeresztelte őt János a Jordánban. És amikor jött ki a vízből, látta, hogy megnyílik a menny, és leszáll rá a Lélek, mint egy galamb; a mennyből pedig hang hallatszott: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.” (Mk 1:9-11)

„Történt, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedése után Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég, leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.” (Lk 3:21-22)

2. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a kánai menyegzőn kinyilvánítottad Isten erejét, könyörülj rajtam, bűnösön!

„A harmadik napon menyegző volt a galileai Kánában. Ott volt Jézus anyja. Meghívták Jézust és tanítványait is a menyegzőre. Amikor elfogyott a bor, Jézus anyja így szólt hozzá: Nincs boruk. Mire Jézus azt mondta: Vajon énram tartozik ez, vagy terád, asszony? Nem jött még el az én óráim. Anyja így szólt a szolgálkhoz: Bármit mond nektek, tegyétek meg. Volt ott hat köveder a zsidók tisztálkodási rendje szerint, amelyekbe egyenként két vagy három métréta fért. Jézus így szólt hozzájuk: Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtöltötték színültig. Aztán így szólt hozzájuk: Most merítsetek, és vigyetek a násznagynak. Ők vittek. Amikor a násznagy megízlelte a vizet, amely borrá lett, mivel nem tudta, honnan van, csak a szolgálk tudták, akik a vizet merítették, odahívta a vőlegényt, és így szólt hozzá: Minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig ekkorra tartogattad a jó bort. Ezt tette Jézus első jelként a galileai Kánában, így jelentette ki dicsőségét, és tanítványai hittek benne.” (Jn 2:1-11)

3. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki meghirdetted Isten Országát, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” (Mt 3:2)

„Azután bejárta egész Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette a mennyek országának evangéliumát, és gyógyított mindenféle betegséget és erőtlenséget a nép körében.” (Mt 4:23)

„Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyete az evangéliumban.” (Mk 1:14-15)

„Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő...” (Lk 8:1)

4. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a Tábor-hegyen megmutattad isteni dicsőségéd, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és testvérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegyre. És szemük láttára elváltozott: arca fénylett, mint a nap, ruhája pedig fehérén ragyogott, mint a fény. És íme, megjelent előttük Mózes és Illés, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, készítek itt három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. Még beszélt, amikor íme, fényes felhő árnyékolta be őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok! Amikor a tanítványok ezt hallották, arcra borultak, és nagy félelem fogta el őket. Ekkor Jézus odament, megérintette őket, és így szólt hozzájuk: Keljete fel, és ne féljete! Amikor föltekintete, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.” (Mt 17:1-8)

„Hat nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, felvitte csak őket külön egy magas hegyre, és szemük láttára elváltozott. Ruhája olyan tündöklő fehérré lett, amilyenre nem tud ruhafestő fehéríteni a földön. És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszélgettek Jézussal. Péter megszólalt, és ezt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk ezért három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. Mert nem tudta, mit mondjon, ugyanis annyira megrettentek. De felhő támadt, amely beárnyékolta őket, és hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, reá hallgassatok! És hirtelen, amint körülnéztek, már senki mást nem láttak maguk mellett, csak Jézust egyedül. Amikor jöttek lefelé a hegyről, meghagyta nekik, hogy senkinek el ne mondják, amit láttak, hanem csak akkor, amikor az Emberfia már feltámadt a halottak közül.” (Mk 9:2-9)

„E beszédek elhangzása után mintegy nyolc nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni. Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött. És íme, két férfi beszélt vele: Mózes és Illés, akik dicsőségben megjelenve, élete végéről szólottak, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie. Pétert és társait pedig elnyomta az álom. Amikor azonban felébredtek, látták az ő dicsőségét, és azt a két férfit, akik ott álltak vele. És amikor azok távozni akartak tőle, azt mondta Péter Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. De nem tudta, mit beszél. Alighogy ezt kimondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek. És hang hallatszott a felhőből: Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok! Amikor a hang hallatszott, Jézust egyedül találták. Ők pedig hallgattak, és azokban a napokban senkinek nem mondtak el semmit a látottakról.” (Lk 9:28-36)

5. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki az Úrvacsorában / Eucharisziában nekünk adod Önmagad, köszörülj rajtam, bűnösön!

„Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, a tanítványoknak adta, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem! Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.” (Mt 26:26-28)

„És amikor ettek, vette a kenyeret, áldást mondott, és megtörte, odaadta nekik, és ezt mondta: Vegyétek, ez az én testem. Azután vette a poharat, hálát adott, odaadta nekik, ittak belőle mindnyájan, és ezt mondta nekik: Ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik.” (Mk 14:22-24)

„És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és e szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.” (Lk 22:19-20)

„Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?” (1Kor 10:16)

„Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam néktek, hogy az Úr Jézus azon az éjszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret, és hálát adva megtörte, és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek, ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik, ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképpen vette a poharat is, miután vacsoráltak, és ezt mondta: E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.” (1Kor 11:23-25)

3. FÁJDALMAS TITKOK

1. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki értünk vérrel verejtékeztél, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Akkor elment velük Jézus egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg elmegyek, és amott imádkozom. Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett. Akkor így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok velem! Egy kissé továbbment, arcra borult, és így imádkozott: Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te. Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy órát sem? Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Másodszor is elment, és így imádkozott: Atyám, ha nem távozhat el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod. Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. Otthagyta őket, újra elment, harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább és pihenjétek! Íme, eljött az óra, és az Emberfia bűnösök kezébe adatik. Ébredjétek, menjünk! Íme, közel van az, aki engem elárul.” (Mt 26:36-46)

„Ekkor arra a helyre értek, amelynek neve Gecsemáné, és így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg imádkozom. Maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, azután rettegni és gyötrődni kezdett, majd így szólt hozzájuk: Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virrasszatok. Egy kissé tovább ment, a földre borult és imádkozott, hogy ha lehetséges, múlték el tőle ez az óra. És így szólt: Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te. Amikor visszament, alva találta őket, és így szólt Péterhez: Simon, alszol? Nem voltál képes egyetlen órát virrasztani? Virrasszatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen. Újra elment, és ugyanazokkal a szavakkal imádkozott. Amikor visszatért, ismét alva találta őket, mert szemük elnehezült; és nem tudták, mit

feleljenek neki. Harmadszor is visszatért, és így szólt hozzájuk: Aludjatok tovább és pihenjete! Elég! Eljött az óra! Íme, átadatik az Emberfia a bűnösök kezébe. Ébredjete, menjünk! Íme, közel van, aki engem elárul.” (Mk 14:32-42)

„Ezután eltávozott onnan, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment. Követték a tanítványai is. Mikor pedig odaért arra a helyre, így szólt hozzájuk: Imádkozzatek, hogy kísértésbe ne essetek. Azután eltávolodott tőlük, mintegy kőhajításnyira, és térdre borulva így imádkozott: Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied. Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt. Halálos gyötrődésében még kitartóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek. Amikor az imádkozás után felkelt, odament tanítványaihoz, de a szomorúságtól alva találta őket. Ekkor így szólt hozzájuk: Miért alusztok? Keljete fel, és imádkozzatek, hogy kísértésbe ne essetek!” (Lk 22:39-46).

2. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, akit értünk megostoroztatek, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„...és átadjatek a pogányoknak, hogy kigúnyoljatek, megkorbácsoljatek és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.” (Mt 20:19)

„Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta, és kiszolgáltatta, hogy feszítsék meg.” (Mt 27:26)

„Pilátus eleget akart tenni a sokaság kívánságának, és szabadon bocsátotta nekik Barabbást; Jézust pedig miután megostoroztatta, kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.” (Mk 15:15)

„Ő azonban [Pilátus] harmadszor is odafordult hozzájuk: De hát mi rosszat tett ez? Nem találtam benne semmiféle halált érdemlő bűnt: megfenyítem tehát, és elbocsátom.” (Lk 23:22)

„Akkor Pilátus elvitette Jézust, és megkorbácsoltatta.” (Jn 19:1)

3. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, akit értünk tövissel koronáztatek, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Akkor a helytartó katonái magukkal vitték Jézust a helytartóságra, és köré gyűjtötték az egész csapatot. Levetkőztették, bíborszínű köpenyt adtak rá, tövisből font koronát tettek a fejére, nádszálat adtak a jobb kezébe, és térdet hajtva gúnyolták őt: Üdvözlég, zsidók királya!” (Mt 27:27-29)

„A katonák elvitték őt a palota belsejébe, a helytartóságra, és összehívták az egész csapatot. Felöltöztették bíborba, tövisből font koronát tettek a fejére, és elkezdtek köszönteni: Üdvözlég, zsidók királya! Nádszállal verték a fejét, leköpdösték, és térdhajtással hódoltak előtte.” (Mk 15:16-19)

„A katonák tövisből koronát fontak, a fejére tettek, és bíborruhát adtak rá; oda járultak hozzá, és ezt mondták: Üdvözlég, zsidók királya! – és arcul ütötték. Pilátus ismét kiment az épület elé, és így szólt hozzájuk: Íme, kihozom őt

nektek. Tudjátok meg, hogy semmiféle bűnt nem találok benne. Ekkor kijött Jézus az épület elé, rajta volt a töviskorona és a bíborruha. Pilátus így szólt hozzájuk: Íme, az ember!” (Jn 19:2-5)

4. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki értünk a keresztet hordoztad, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Miután kigúnyolták, levették róla a köpenyt, felöltöztették a saját ruhájába, és elvitték, hogy keresztre feszítsék. Kifelé menet találkoztak egy cirénei emberrel, akinek Simon volt a neve: ezt arra kényszerítették, hogy vigye a keresztet. Amikor arra a helyre értek, amelyet Golgotának, azaz Koponya-helynek neveznek, epével kevert bort adtak neki inni. De amikor megízlelte, nem volt hajlandó meginni.” (Mt 27:31-34)

„Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el.” (Mk 15:22-23)

„Amikor elvezették őt, megragadtak egy bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után. A népnek és az asszonyoknak nagy sokasága követte őt, akik jajgattak, és siratták őt. Jézus pedig feléjük fordulva ezt mondta nekik: Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok; mert jönnek majd olyan napok, amikor ezt mondják: Boldogok a meddők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak! Akkor majd kiáltani kezdik a hegyeknek: Essetek ránk! – és a halmoknak: Borítsatok el minket! Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazzal? Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket.” (Lk 23:26-32)

„Ekkor kiszolgáltatta őt nekik, hogy megfeszítsék. Jézus megfeszítése Átvették tehát Jézust, ő pedig maga vitte a keresztet, és kiért az úgynevezett Koponya-helyhez, amelyet héberül Golgotának neveznek.” (Jn 19:16-17)

5. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, akit értünk keresztre feszítettek, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Tizenkét órától kezdve három óráig sötétség lett az egész földön. Három óra tájban Jézus hangosan felkiáltott: Éli, éli, lamá sabaktáni! azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet? Néhányan az ott állók közül, akik hallották ezt, így szóltak: Illést hívja. Egy közülük azonnal elfutott, hozott egy szivacsot, megtöltötte ecettel, nádszálra tűzte, és inni adott neki. A többiek pedig ezt mondták: Hadd lássuk, eljön-e Illés, hogy megmentse. Jézus pedig ismét hangosan felkiáltott, és kilehelte lelkét. És íme, a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt, a föld megrendült, és a sziklák meghasadtak. A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste. Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba, és sokaknak megjelentek. Amikor pedig a százados és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történeteket, nagyon megrémültek, és így szóltak: Bizony, Isten Fia volt ez! Volt ott sok asszony is, akik távolról figyelték mindezt. Ezek Galileából követték Jézust, és szolgáltak neki. Köztük volt a magdalai Mária

és Mária, a Jakab és József anyja, valamint a Zebedeus fiainak anyja.” (Mt 27:45-56)

„Amikor tizenkét óra lett, sötétség támadt az egész földön három óráig. Három órakor Jézus hangosan felkiáltott: Elói, elói, lámá sabaktáni! – ami ezt jelenti: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem? Néhányan az ott állók közül, akik meghallották, így szóltak: Nézd, Illést hívja. Valaki elfutott, megtöltött egy szivacsot ecettel, nádszálra tűzte, inni adott neki, és így szólt: Lássuk csak, eljön-e Illés, hogy levegye? Jézus azonban hangosan felkiáltva kilehelte lelkét. Ekkor a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. Amikor a százados, aki vele szemben állt, látta, hogy így lehelte ki lelkét, ezt mondta: Bizony, ez az ember Isten Fia volt! Voltak ott asszonyok is, akik távolról figyelték; köztük a magdalai Mária, továbbá Mária, a kis Jakab és József anyja, valamint Salómé, akik követték őt, és szolgáltak neki, amikor Galileában volt, és sok más asszony is, akik vele mentek fel Jeruzsálembe.” (Mk 15:33-41)

„Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön. A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig középen kettéhasadt. Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezembe teszem le az én lelkemet! És ezt mondva meghalt. Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: Ez az ember valóban igaz volt. És az egész sokaság, amely erre a látványra verődött össze, amikor látta a történeteket, mellét verve hazatért. Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az őt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt.” (Lk 23:44-49)

„Miután Jézus elfogadta az ecetet, ezt mondta: Elvégeztetett! És fejét lehajtva, kilehelte lelkét. Mivel péntek volt, a zsidók nem akarták, hogy a testek szombaton a kereszten maradjanak; az a szombat ugyanis nagy nap volt. Arra kérték tehát Pilátust, hogy törjék el a lábszárcsontjukat, és vegyék le őket. Ezért odamentek a katonák, és eltörték az egyik, majd a másik vele együtt megfeszített ember lábszárcsontját. Amikor pedig Jézushoz értek, mivel látták, hogy már halott, az ő lábszárcsontját nem törték el, hanem az egyik katona lándzsával átszúrta az oldalát, amelyből azonnal vér és víz jött ki. Aki pedig látta ezt, az tesz róla bizonyosságot, és az ő bizonyágtétele igaz, és ő tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek. Ezek pedig azért történtek, hogy beteljesedjék az Írás: Csontja ne töressék meg. Viszont az Írásnak egy másik helye így szól: Néznek majd arra, akit átszúrtak.” (Jn 19:30-37)

4. DICSŐSÉGES TITKOK

1. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a halálból feltámadtál, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés volt, az Úr angyala leszállt a mennyből, odament, elhengerítette a követ, és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak. Az asszonyokat pedig

így szólította meg az angyal: Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttete meg Galileába: ott meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek! Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: Legyetek üdvözölve! Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljete: menjetek el, adjátok hírvül atyámfiaiinak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátanak engem.” (Mt 28:1-10)

„Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, a Jakab anyja, valamint Salómé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus testét. A hét első napján, korán reggel, napkeltekor, elmentek a sírbolthoz, és erről beszéltek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? Ekkor felnéztek, és látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig az igen nagy volt. És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttete meg Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek. Ekkor kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és döbbenet fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek. (A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak. Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el. Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek. Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitetlenségüket, keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt. Ezután így szólt hozzájuk: Menjetek el szerte az egész világba, hirdesséte az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözül, aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.” (Mk 16:1-18)

„A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket. A követ a sírbolt elől elhengerítve találták, és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét. Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: Mit keresitek a holtak között az élőt? Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzete vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt: az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia. Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira, és visszatérve a sírtól, hírvül adták

mindezt a tizenegynek és a többieknek. A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak, de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik. (Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.)” (Lk 24:1-12)

„A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették! Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek. Jézus megjelenik a magdalai Máriának Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: Asszony, miért sírsz? Ő ezt felelte nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették. Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: Asszony, miért sírsz? Kit keresel? Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom. Jézus nevéen szólította: Mária! Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: Rabbuni! – ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez. Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: Láttam az Urat!, és hogy ezeket mondta neki.” (Jn 20:1-18)

2. tized: *Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki a mennybe fölmentél, könyörülj rajtam, bűnösön!*

„Az Úr Jézus pedig miután ezeket mondta nekik, felemeltetett a mennybe, és az Isten jobbjára ült. Azok pedig elmentek, hirdették az igét mindenütt, az Úr pedig együtt munkálkodott velük, megerősítette az igehirdetést a nyomában járó jelekkel.” (Mk 16:19-20)

„Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.” (Lk 24:50-51)

3. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki nekünk a Szentlelket elküldted, könyörülj rajtam, bűnösön!

„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat, én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.” (Jn 14:15-17)

„Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és szálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. Sok kegyes zsidó férfi tartózkodott akkor Jeruzsálemben azok közül, akik a föld minden nemzete között éltek. Amikor a zúgás támadt, összefutott ez a sokaság, és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni. Megdöbbenek, és csodálkozva mondták: Íme, akik beszélnek, nem valamennyien Galileából valók-e? Akkor hogyan hallhatja őket mindegyikünk a maga anyanyelvén: pártusok, médek és elámiták, és akik Mezopotámiában laknak, vagy Júdeában és Kappadóciában, Pontuszban és Ázsiában, Frígiában és Pamfíliában, Egyiptomban és Líbia vidékén, amely Ciréné mellett van, és a római jövevények, zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól. Álméltak mindnyájan, és nagy zavarban kérdezték egymástól: Mi akar ez lenni?” (ApCsel 2:1-12)

4. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, aki az Egyház Feje vagy, könyörülj rajtam, bűnösön!

„...az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhöz, aki a fej, a Krisztus.” (Ef 4:15)

„...Krisztus is feje az egyháznak, és ő a test üdvözítője is.” (Ef 5:23)

„Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első.” (Kol 1:18)

5. tized: Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, akit a mennyből visszavárunk, könyörülj rajtam, bűnösön!

„És akkor feltűnik az Emberfiának jele az égen, akkor jajgat a föld minden népe, és meglátják az Emberfiát eljönni az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi angyalait nagy harsonaszóval, és összegyűjtik az ő választottait a négy égtáj felől, az ég egyik sarkától a másik sarkáig.” (Mt 24:30-31)

„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem. Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.” (Jn 14:1-3)

„Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, és ezt mondta: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.” (ApCsel 1:9-11)

+ + +

III. BEFEJEZŐ SZAKASZ

Az ökumenikus rózsafüzér imádkozása a befejező szakasszal végződik.

AZ ÚR IMÁJA

Az 5. számú nagy szemre elmondjuk az Úr imádságát.

JÉZUS-IMA

A következő három kis szemre elmondunk egy-egy Jézus-imát a következő lezárásokkal:

1. Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam bűnösön, és töltsd be elmémet, hogy minden gondolatom rólad szóljon! (Közben keresztet rajzolunk a homlokunkra.)

2. Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam, bűnösön, és töltsd be ajkam, hogy minden szavam téged dicsérjen! (Közben keresztet rajzolunk az ajkunkra.)

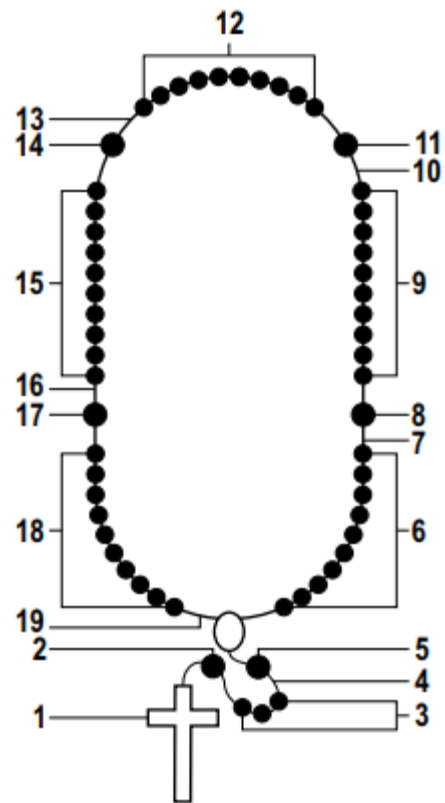
3. Uram, Jézus Krisztus, Isten Fia, könyörülj rajtam bűnösön, és töltsd be szívem, hogy téged mindennél jobban szeresselek, és mindig a te akaratod cselekedjem. (Közben keresztet rajzolunk a szívünk felé a mellkasunkra.)

AZ ÚR IMÁJA

Az 2. számú nagy szemre elmondjuk az Úr imádságát.

KERESZTVETÉS

+ Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében, ámen.

+ + +

*Valahányszor csak imádkozzák az ökumenikus rózsafüzért,
szolgálja Isten széttöredezett Egyházának egységét és harmóniáját!*

+ + +